

Últims dies de propaganda

«Han caducat els eufemismes i les velles apel·lacions a l'"astúcia". Si Catalunya vol votar haurà de desobeir»

Aquest inici del mes d'agost la partida encara es juga en el terreny de la propaganda. El govern espanyol ha marxat de vacances emetent uns darrers missatges on presumeix de tenir capacitat d'infringir al sobiranisme català una "derrota humiliant". Rajoy s'esforça en transmetre "tranquil·litat" a la ciutadania d'Espanya en general i a l'unionisme de Catalunya en particular. El president del partit jutjat per la Gürtel ha encarregat al "Ministeri del Tribunal Constitucional" l'avortament del referèndum en tots els supòsits. No hi falten antenes ni repetidors.

El discurs "monclovita" es difon en bucle per tot arreu. El reproduïxen tant analistes de prestigi i com tertulians de la caverna. És, de fet, l'únic marge que Mariano Rajoy s'ha atorgat a ell mateix. Cap concessió a la política, ni un sol símptoma que pugui ser interpretat com a feblesa a ulls dels sectors més intolerants de la societat espanyola que abasten transversalment des de la ultradreta fins a bona part de l'esquerra social que es deixa representar pel PSOE. És evident que la propaganda Aranzadi i la campanya de la por no estan funcionant a Catalunya, però a Madrid i a la resta d'Espanya, sí. Si més no, de moment.

Admetem que a Catalunya també hi ha propaganda sobiranista i independentista. Qui en dubta? Com no n'hi hauria d'haver davant una ofensiva per terra, clavegueres, mar i aire? Que els missatges d'uns i altres intentin influir en l'opinió pública o que cadascú intenti almenys aconseguir l'ànim dels més convençuts no és rellevant. El que importa a partir d'ara són "els fets i no les paraules", rescatant un concepte clàssic de la propaganda utilitzat no fa gaire per un president de la Generalitat proper en el temps però molt llunyà en l'espai de la política. En un parell de setmanes les consignes i les gesticulacions; els interrogatoris de la Guàrdia Civil, les suspensions automàtiques del Constitucional o les fotos al registre d'entrada del Parlament seran poca cosa més que una anècdota. Aviat tot dependrà dels fets consumats, de les accions i de les reaccions.

Si Catalunya vol votar sobre el seu futur no té cap altre remei que desobeir. Si l'Estat vol intentar impedir l'autodeterminació catalana no li queda altra que la repressió. La determinació del Govern i dels representants polítics partidaris del referèndum, les dimensions de la reacció repressiva de l'Estat, i, sobretot, la resposta que sigui capaç de donar la societat catalana, seran les claus del desenllaç. Si hem de creure els calendaris i els posicionaments anunciats, en quinze dies el Govern i el Parlament de Catalunya saltaran obertament per damunt de la legislació espanyola. És probable que la majoria independentista de Junts pel Sí i la CUP estigui acompanyada per alguns dels diputats que formen l'actual grup de 'Catalunya Sí que Es Pot'. Si es confirma aquest extrem hi haurà testimoni parlamentari -encara que sigui parcialment- del desig majoritari de votar que expressen les enquestes també entre els partidaris del No.

Han caducat els eufemismes i les velles apel·lacions a l'"astúcia" pròpies del temps d'Artur Mas en els dies previs al 9 de novembre de 2014. L'entrenament va ser un tot un èxit però el que ara hi ha per davant és la competició. Les regles del joc són molt més dures que fa tres anys. Convertit el Tribunal Constitucional en una Sala Penal exprés, ja no hi ha espai (suposant que hagi existit alguna vegada) per a interpretacions "generoses" de la Constitució espanyola. Fer i guanyar el referèndum amb una alta participació és la primera i feixuga paret que haurà de saltar l'independentisme en els propers dos mesos. Però no pas l'única. Hi ha algunes pistes, en les últimes hores, d'altres reptes que venen inclosos amb l'exercici de l'autodeterminació. Una, l'Agència Tributària de Catalunya, llesta per posar-se a treballar des del dia 1 de setembre mateix. L'altra, i no precisament desvinculada de la primera, el missatge llançat pel president del grup Bon Preu, Joan Font, (4.000 treballadors arreu del país) demanant "valentia" als empresaris catalans i

que apostin per la independència.